

РЕШЕНИЕ

№ 474

гр. Бургас, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и
шеста година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Петя Хр. Колева
като разгледа докладваното от Росен Д. Парашкевов Въззивно гражданско
дело № 20262100500815 по описа за 2026 година

Производството по делото е образувано по повод въззивна жалба от
„Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Бургас“ АД,
със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, бул. „Стефан Стамболов“ №
73, ЕИК 102274111, представлявано от проф. д-р Владимир Христов Гончев –
изп. директор, против решение № 259/04.02.2026 г. постановено по гр. д №
3038/2025 г. по описа на Районен съд - Бургас, с което съдът е отхвърлил
исковете на въззивника против И. Б. К., ЕГН *****, с постоянен адрес:
***, за установяване дължимостта на сумите по заповед за изпълнение на
парично задължение по чл.410 от ГПК № 277/30.01.2025 г. по частно
гражданско дело № 8732/2024 г. по описа на Бургаския районен съд,
представляваща сумата от 1536,87 лева с равностойност 785,79 евро –
главница, съставляваща дължимо обезщетение, предвид прекратяването на
сключения между страните срочен трудов договор № 229/31.12.2020 г., поради
налагането на дисциплинарно наказание „уволнение на работника“ по силата

на заповед за уволнение № РД-05-910/20.08.2021 г. на директора на „УМБАЛ – Бургас“ АД, връчена на длъжника при условията на чл.195, ал.2 от КТ, сумата от 592,30 лева с равностойност 302,84 евро – лихва за забава за периода от 30.09.2021 г. до 16.12.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението на 20.12.2024 г.

Недоволство от така постановеното съдебно решение изразява въззивникът, който го намира за неправилно, поради необоснованост и нарушение на материалния закон. Счита, че неправилно Бургаският районен съд е приел, че по делото не се установява заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание да е връчена на работника и да е влязла в сила. Неправилно съдът приема, че работодателят не твърди да е извършено връчване на заповедта. Съгласно чл.195, ал.2 от КТ заповедта за дисциплинарно уволнение се връчва срещу подпис на работника, като се отбелязва датата на връчване. Цитира практика на ВКС, като твърди, че съдебната практика приема, че за да е надлежно връчването не е необходимо то да е извършено лично на получателя – редовно е и всяко друго връчване, което е извършено съобразно общите правила, уредени в ГПК, както и съобразно специалния закон – чл.36 от Закона за пощенските услуги. Счита, че с достигане на изявлението на посочения от работника адрес работодателят е изпълнил задължението си за връчване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и изявлението му е породило правно действие. Посочва конкретна практика на ВКС. Отбелязва, че в случая писмото е адресирано до посочения от работника К. в трудовия й договор адрес. Пратката се е върнала на подателя „УМБАЛ – Бургас“ АД с отбелязване за връщането й. Направени са три опита за връчване на писмото на работника, но не е намерена на посочения адрес. Счита, че работодателят е спазил предвидения в КТ ред за връчване на заповедта за дисциплинарно уволнение. Излага фактическата обстановка по делото. Представя Допълнително споразумение към трудов договор № 229/31.12.2020 г.

Настоява, че работодателят е спазил процедурата по връчване. Счита, че Районният съд неправилно е приел в решението си, че по делото липсват твърдения в какво се изразяват действителните вреди на работодателя, поради прекратяването на трудовия договор. Посочва, че размерът на претендираното обезщетение на основание чл.221, ал.2 от КТ е определен съгласно посочената

разпоредба, въз основа на основното трудово възнаграждение на работника. Излага подробни съображения. Моли съда да отмени атакувания съдебен акт и постанови друг такъв, с който да удовлетвори претенцията. Представя подробни писмени бележки.

В срока предвиден в ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ГПК, от легитимирано лице и е допустима.

Районен съд – Бургас се е произнесъл по искове с правно основание чл.422., ал.1 от ГПК, във връзка с чл.221, ал.2 от КТ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

При извършена проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намира постановения съдебен акт за валиден и допустим.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Няма спор по делото, че страните са били в трудово правоотношение като помежду им е сключен трудов договор №229/31.12.2020 г., сключен на основание чл.68, ал.1, т.2 от КТ – за шестмесечен изпитателен срок в полза на работодателя до завършване на определена работа, като въззиваемата е назначена като *** в Отделение по ревматология с Ковид 19, намиращо се на пети етаж в терапевтичния корпус на болницата. Уговорено е месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лв. и тримесечен срок на предизвестие за прекратяването на договора. Приетото от настоящата съдебна инстанция допълнително споразумение към договор № 229/31.12.2020 г. установява, че към момента на налагане на дисциплинарното наказание въззиваемата е работила на длъжността „***“ в Отделение по гинекология.

Видно от представените по делото доказателства дисциплинарното наказание на И. К. е наложено след рапорт на началника на Отделението по гинекология, по силата на който е констатирано, че работничката не се явява на работното си място в периода 28.06.2021 г. до 30.06.2021 г. След направени опити от страна на болничното ръководство, контакт с нея не е осъществен на посочения мобилен телефонен номер.

Не се спори също така, че на 20.07.2021 г. на въззиваемата е предоставена възможност да даде писмени обяснения, като поканата е получена лично от нея на посочения ѝ адрес в ***. Работодателят е издал Заповед за уволнение №ЧР-11-4/06.08.2021 г., с която на *** И. К. в

Отделение по гинекология към УМБАЛ Бургас е наложено наказание „уволнение“, поради неявяването ѝ на работа. В заповедта е посочено, че на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ трудовото правоотношение със служителя се прекратява от датата на връчване на настоящата заповед. Посочено е, че на лицето следва да се изплати обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен отпуск за 2021 г. в размер на 13 работни дни. Посочено е, че работникът дължи на болницата съгласно чл.221, ал.2 от КТ обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto, уговорено в трудовия договор при безсрочно трудово правоотношение. Със заповед РД-05-910 от 20.08.2021 г. е прекратено трудовото правоотношение сключено между страните.

По делото е представена обратна разписка за връчване на заповедта за уволнение на въззиваемата чрез куриерска служба „Ин Тайм“ ООД. Въззивникът УМБАЛ „Бургас“ АД твърди, че е спазил изискванията на чл.195, ал.2, изреч.2 от КТ, като заповедта е изпратена на получателя с препоръчано писмо с обратна разписка.

При разглеждане на делото пред първата инстанция съдът е събрал представените по делото писмени доказателства, съобразил е приложимите към съответния казус правни норми и е достигнал до изводи, които се споделят от настоящата инстанция, която на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Съгласно чл.195, ал.1 дисциплинарното наказание са налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Съгласно ал.2 заповедта за дисциплинарно наказание се връчва срещу подпис на работника или служителя, като се отбелязва датата на връчването. При невъзможност заповедта да бъде връчена на работника или служителя работодателят му я изпраща с препоръчано писмо с обратна разписка.

Действително разпоредбата на чл.195, ал.2, изреч.2 дава възможност на работодателя при невъзможност лично да връчи заповедта на работника, да му я изпрати с препоръчано писмо с обратна разписка. В настоящия случай въззивникът е ползвал услугите на куриерска служба „Ин Тайм“ ООД, като видно от представения документ, получателката не е намерена на посочения адрес и съответно е търсена на 17.08.2021 г. в 09:54 часа, на 18.08.2021 г. в

10:20 часа и на 19.08.2021 г. в 09:55 часа. Въззивникът е посочил съдебна практика за това, че при условията на чл.195, ал.2, изреч.2 от КТ, за да е надлежно връчването по пощата, не е необходимо то да е връчено лично на получателя. Редовно е всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила, уредени в чл.46, чл.47 във вр. с чл.41, ал.3 от ГПК /отм./ сега чл.42 и чл.44 от ГПК, както и съобразно Специалния закон – чл.36 от Закона за пощенските услуги /решение №283/06.04.2010 г. на ВКС по гр.д №507/2009 г., Трето гражданско отделение/.

За да е редовно връчването, то трябва да отговаря на посочените текстове в ГПК. Съгласно разпоредбата на чл.47, ал.1 от ГПК, в изречение трето е посочено, че „невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения адрес, се констатира най-малко с три посещения на адреса с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден“. Видно от представената разписка, цитирана по-горе, въззиваемата е търсена съответно на 17-ти, 18-ти и 19-ти август 2021 г. Трите последователни дни са съответно понеделник, вторник и сряда. Липсва интервал от една седмица, както е указано в разпоредбата, както и посещение в неприсъствен ден. В този смисъл настоящата съдебна инстанция намира, че заповедта за дисциплинарно уволнение не е била връчена надлежно на въззиваемата, поради което претенцията се явява неоснователна. Работодателят е следвало да положи нужните усилия, за да уведоми лицето, както е посочил първоинстанционният съд. Това налага постановеният първоинстанционен акт да бъде потвърден от настоящата инстанция.

Въззивникът е направил искане за присъждане на разноси по делото, но с оглед резултата такива не му се следват.

По изложените съображения, БУРГАСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №259/04.02.2026 г., постановено по гр.дело

№3038/2025 г. по описа на Районен съд – Бургас.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____